

Evanjelium podľa Lukáša, kap. 11, 29 – 36

Keď sa schádzali zástupy, začal hovoriť: Ľudia tejto doby sa odcudzili sami sebe. Žiadajú znamenie, ale znamenie nedostanú, iba ak znamenie Jonášovo. Lebo ako bol Jonáš znamením pre Ninivčanov, tak bude aj Syn človeka pre ľudí tejto doby. Kráľovná z juhu vystúpi na súde proti ľuďom tejto doby a odsúdi ich; lebo ona z končín zeme prišla počúvať Šalamúnovu múdrosť – a tu je niekto väčší ako Šalamún. Muži z Ninive vystúpia na súde proti ľuďom tejto doby a odsúdia ich; lebo oni zmenili zmýšľanie po Jonášovej kázni – a tu je predsa niekto väčší ako Jonáš.

Nik nezažne sviecu a nepostaví ju na skryté miesto ani pod nádobu, ale postaví ju na svietnik, aby tí, čo vchádzajú, videli svetlo. Sviecou tela je tvoje oko. Ak bude tvoje oko čisté, bude aj celé tvoje telo svetlé. Ale ak sa zakalí, bude aj tvoje telo vo tme. Daj si teda pozor, aby svetlo, čo je v tebe, nebolo tmou. Ak teda bude celé tvoje telo svetlé a nebude mať žiadny podiel na tme, vtedy bude celé jasné, ako keď ťa blesk svojím jasom úplne prežiari.

Milí priatelia,

súčasná doba nám kladie naliehavú otázku: kto si? Už asi rok sa musíme vo svojom živote orientovať inak, ako sme dosiaľ boli zvyknutí. Nemôžeme veľa plánovať, lebo nevieme s istotou, či v určený čas budeme môcť to, čo sme plánovali, vôbec vykonať. Nevieme, či sa náhodou nenakazíme a nepretrpíme chorobu alebo nebudeme musieť ísť prinajmenšom do karantény. Nevieme, či budeme môcť vycestovať tam, kam by sme chceli alebo potrebovali, a či želané miesto bude prístupné. Je ešte veľa iných otázok a nejasností, ktoré nám znemožňujú s istotou povedať: urobme to! Žijeme v dobe veľkých neistôt a sme takmer obmedzení na napĺňanie základných potrieb života. Tak nám súčasná doba kladie otázku: Ó človeče, kto si? Prečo a načo žiješ?

Tieto neistoty sú nepríjemné. Vzbudzujú rôzne obavy a strachy a môžu nakoniec vyvolať depresie, aj keď človeku inak nič nechýba. Duša sa pýta: o čo sa môžem v živote oprieť? Ako ľudia potrebujeme totiž pocit pevnosti či opory, keď svojou vôľou zasahujeme do vonkajšieho sveta. Tento pocit pevnosti nám zvyčajne poskytuje naše telo, a to aj vtedy, keď nie je úplne pri silách či trpí bolesťou. Je naším domovom a dáva nám pocit identity. Je stredobodom našich spomienok a umožňuje nám, všeličo vo svete vykonať. Ale dnešné neistoty náhle toto všetko obmedzujú a oslabujú pocit našej identity. Môže sa stať, že sa vôľa cíti ako ochromená a nie je schopná spojiť sa cez telo správne so svetom. – Ako by sa nás doba pýtala: Ó človeče, kto si? Prečo a načo žiješ?

Odkiaľ pochádzajú vnútorné neistoty? – Naše telo je smrteľné. V bežnom živote je to iba myšlienka, ktorá nás veľmi neruší. Vzťahuje sa na niečo, čo je ďaleko a akoby nereálne. Ved' denne zažívame, že nám telo poskytuje oporu a istotu. Ale cez vonkajšie neistoty sa raz môže ozvať tichý vnútorný hlas, ktorý sa opýta: čo bude so mnou, keď telo zomrie a neposkytne mi už oporu? Stratím sa potom? Čo sa stane s tým, čo som vo svete vykonal? Tiež sa to stratí? Je to, ako keby sme spadli do priepasti. Alebo môžeme povedať: do hrobu Zeme? Zvláštnym spôsobom sa s touto náladou zhodujú slová epištoly pašiovej doby: „Ó, človeče: prázdny je stánok tvojho srdca, stratil si ducha, ktorý ťa budí ...“ Áno, ohľadne svojej budúcnosti spíme. Mali by sme sa prebudiť. Mali by sme sa prebudiť duchom, aby sme našli inú oporu ako je opora pozemského tela, a tak našli istotu, ktorá vyviera z prežívania vyššieho, nepominuteľného bytia. – Ó človeče, kto si? Prečo a načo žiješ?

Kto sme ako človek? Prečo a načo žijeme? – Na jar sú vložené do zeme rozličné semienka. Rastú z nich potom rozmanité rastliny, pretože sily Zeme a vesmíru vo svojom spolupôsobení ich prebúdzajú k životu. Semienka len nesmú byť jalové. Ako ľudia sme aj my takým semienkom, ktoré bude položené do sveta za smrťou. Sily, ktoré v tomto svete pôsobia, chcú nás prebudiť k životu, aby sme rástli a raz priniesli pravý plod. Len nesmieme byť jaloví. A jaloví nebudeme, pokiaľ naše oko nebude zakalené chtivosťou, ale bude čisté, a keď do svojich činov vložíme toľko lásky, koľko sme schopní. Blíži sa Veľký piatok, kedy sa náš pohľad pozdvihne ku Kristu na krížu. Čistým okom ho uzrieme tak, že sa naše telo naplní svetlom, a vrúcny srdcom vycítíme jeho obeť, ktorá nás nabáda k pravej láske. Tak sa staneme pravým semienkom a budeme potom o trochu lepšie vedieť, kým sme a prečo a načo žijeme.

Áno, staň sa tak.

Frank Peschel